Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Tamira og Rizamor. Fragment i Stanser

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: ”Tamira og Rizamor. Fragment i Stanser”, i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid76713.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Tamira og Rizamor
Fragment i Stanser1)

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -
Men gjennem dem Ubaldo med sit Sværd
Sig baner Vei, til han omsider skuer
Et gammelt Taarn hvis Hælden Indfald truer.

*– 126

Det syntes som om her i dette Øde
Ved Seklers Gang nedtraadt, det længe stod,
Mens til dets Samfald Tudsens Klager løde
I Sumpen ved den dybtnedsunkne Fod.
Ubaldos Øine intet Væsen møde,
Kun Snoge boltre sig ved Ellens Rod,
Og uvilkaarlig Rædsel selv den Giæve
I denne Ørken tør igjennembæve.

Men nu, da Stierners blege Skarer stige,
Forfærdelse og Angst udbreder sig,
I Mørket synes Spøgelser at snige
Og Ørknen fyldt med Marter, Blod og Lig:
Dog Nattens Blændværk, Frygtens Feber vige
For Riddrens Troe, som trodser Helveds Svig,
Med faste Skridt han gaaer, til han fornemmer
I Nattens huule Taushed tvende Stemmer.

Ved Taarnets Fod det lød i sagte Klage:
»*Tamira*, hører du da ei min Røst?
Vil du ei meer den fyldte Kurv modtage
Og lytte ned til mine Læbers Trøst?
Din Rizamor er atter vendt tilbage
Til denne Rædselegn med trofast Bryst,
Du atter sende Snoren ned og hidse
Dit vante Maaltid op til Taarnets Spidse.

Men stille! stille! Maaskee Søvnen binder
Den Fangnes vildtoprørte Sind til Fred,
Mens Drømmes Sværm sødttryllende omvinder
Med Blomsterkieder Skiæbnens Rædsomhed.
O stille! stille! Maaskee Glæden finder
Selv Vei til Sultens Taarn og Martrens Sted:
I Drømmes trygge Grotte smiler Sorgen,
Vær da medlidende og tøv, o Morgen!«

127

Saa sagtned' Stemmen til den uhørt døde
Og kun et enkelt Suk sig høre lod.
Men snart fra Taarnet andre Toner løde
Og i dets Rift en hvidklædt Skabning stod.
Ubaldos Hjerte slog, hans Taarer fløde,
Alt løfter han til vinget Fied sin Fod,
Dog snart beslutter han at staae og tie
Og nærmere Oplysning oppebie.

»Saa er jeg Arme atter vendt tilbage
Til Ørknens tomme Skiød, mit Martersted!
Et Øieblik kun Søvnen turde tage
Mig i sin Favn til Glemsels søde Fred;

De hulde Drømme, ak! igjen uddrage
Af denne Barm, hvori de flagred' ned,
Paa nye den vandte Kjede mig omslynger
Og Nattens Storm i rystet Taarn mig gynger.

Men ak! hvor er du, Himlens Aand, som mader
Den blege Sult i Ørknens golde Skjød?
Du trofast din Tamira ei forlader
O Rizamor! før hun er fri og død.«
»Det høre Gud, som Svig og Meened hader,
(Saa det ved Taarnets Fod til Gjensvar lød)
Før Lammets Blidhed Tigrens Blodtørst tæmmer
End jeg mit høie Englekald forglemmer.

Her ved dit Fængsels Muur mit Liv henrinder,
I endløst Suk jeg stræber op til dig:
Naar kommer Tiden da din Favn omvinder
Og med en Himmel rundt omgiver mig?
Da evig Attraae ved din Barm sig binder
Og paa din Læbe sødt beruuser sig?
Skal jeg da det Umulige begjære
Og ak! min Attraae kun mig selv fortære!«

128

»Du glemme det Forgangne og forbarme
Dig over mig, for Elskov er jeg døv:
Lig nøgne Grene, din Tamiras Arme
Afkastede det skjønne Liljeløv;
Min Læbe visner, uden Fryd og Varme,
Min Barm bortsvinder til ufølsomt Støv,
Jeg løses op - o vil du for den Døde
Af Elskov og af kjelen Længsel gløde?«

»Du grusom Haabets Engel ei forjage
Fra din Tilbeders dig indvi'de Bryst!
Du lade mig saa sødt mig selv bedrage
Og i mit Indre digte Fred og Trøst!
O Gud! hvis Haabet ikke var tilbage,
Mod denne Muur (saa lød hans stærke Røst)
Jeg dette Hoved skulde sønderstøde
Og med mit Liig den mavre Ørken giøde.«

Ubaldo lyttende ei længer bier
Men nærmer Taarnet sig med vinget Fied:
»Siig! hvo er du, som medens Natten tier
I Kampen skrider med Gjenvordighed?
Til Uskylds Værn, til Lidendes Befrier
Indvi'des jeg ved Rhonens fierne Bred,
Mit Navn Ubaldo er, fra Nilens Bølger
Til hellig Jord jeg Ludvigs2) Banner følger.«

»O Ridderskabets Perle! er det Eder,
(Udraabte Rizamor med Glædens Lyd)
Hvis Billed' Rygtet overalt udbreder
Som Ideal for hver en Ridderdyd?
Velkommen her! I disse døde Heder
Er Eders Ankomst, ak! den første Fryd.
Men hvordan kommer I til disse Egne
Hvor ingen Mærker Vei og Sti betegne?«

* 129

»Min Falk som jeg ved Dagens Grye lod stige
I Luften tvende Turtelduer jog,
Men for en mægtig Guldørn maatte vige
Og overvunden, herhen Flugten tog.

Det nøies dig. Nu derimod du sige
Hvad dig i denne Jammerørken drog,
Ifald den fangne Dame vil tilgive
At vi paa ny de gamle Saar oprive.«

Og Rizamor: »Jeg strax adlyder Eder,
Dog lader mig først trykke denne Haand,
Thi skjøndt i Løgn opfødt, jeg dog tilbeder
De Christnes Guddom med indviet Aand.
Da underveis til Nilens Tryllebreder
Hvor nu vi mødes, jeg paa Libanon
Udhvilede, en Olding der jeg hørte
Som paa den sande Himmelvei mig førte.

Tamira selv som høit i Taarnets Giemme
Fra Jorden skilt, i Stormens Rige boer,
Fornam i Elskerens Apostelstemme
Det sande, himmelfødte Trøstens Ord,
Som eene Løgn og Last og Sorg kan tæmme,
Blidtledende paa alle Dyders Spor:
Det Sædekorn som jeg tog med i Flugten
I denne Ørken her udvikled' Frugten.«

Og nu med Suk som han kun ilde qvalte
Imens hans Øie steeg til Himmelen,
Omstændeligen Rizamor fortalte
Og til det Meldte kom saa tidt igjen.
Sin Konge-Slægt, sin Faders Stat han malte
Paa Grændsen af det gamle Indien,
Og Feen Mapyga han ikke glemte
Som tidlig alt til Dyd hans Hjerte stemte.

130

»Paa samme Tid der i vort Naborige,
(Saa med et Blik paa Taarnet blev han ved)
En sælsom Konge tronede, hvis Lige
Man ikke havde seet ved Indus's Bred;
Thi aldrig han sig kunde nok berige,
Og dybt i Jordens Skjød hans Gjerrighed
Med hundretusind bundne Bjergmænd boede,
Mens Nelder yppigt om hans Trone groede.

Men Folket dog hans Septers Tyngde taalte,
Thi hældigviis en Datter havde han,
Hvis Skjønhed og hvis Ynde overstraalte
Med Trøst og Gavmildhed det hele Land.
Naar han sit Guld og Sølv i Barrer maalte
Og blev beruust af sine Perlers Vand,
Af himmelsk Medynk hendes Øie tindred'
Og hver en Nød hun saae, hun ogsaa lindred'.

Af Liljeduft og Morgenrøde eltet
Ved Amors og ved Zephyrs Aandedræt,
Ved Hebe og Chariterne ombeltet,
Hun syntes ei af Menneskernes Æt;
Ved hendes Blik blev frossen Alder smeltet,
Ved hendes Aasyns høie Majestæt
Forvoven Ungdoms Attraae sig forskjønned'
Og luttret Elskov sødt sig selv belønned'.

Med hendes Billede det vævre Rygte
Om Kloden tumled' sig, fra Sted til Sted,
Og mangen mægtig Konges Søn forsøgte
At smelte hendes Barm til Kjerlighed.
Omsonst! thi med dem alle hun kun spøgte
Og hvert Forsøg fra hendes Hjerte gleed:

Hun elsked' ei, thi i Naturens Rige
Hun i Fuldkommenhed ei fandt sin Lige.

131

Iblant de hundre Beilere man talte,
End jeg, en Kongesøn, fremtrænged' mig:
En Morgenrøde paa min Kind sig malte,
I Bluefærds Skjød min Attraae dulgte sig.
Jeg sittrede og Frygten Ordet qvalte,
Gudinden hun og jeg Tilbedren lig,
Jeg ikke voved' hendes Blik at møde
Og Elskov snart i Ærefrygt bortdøde.

Men med et Smiil som selv Barbarer tæmmed'
Hun Haab og Mod og Tillid mig indgjød,
Og med en Dristighed som hendes Blik ei hemmed',
I Elskovs kjelne Nynnen jeg henflød.
Til himmelsk Fryd vi snarlig sammenstemmed',
Thi Dyd og Ømhed vor Forening bød,
O Mapyga! du sikkert hendes Hjerte
Din gode Pleiesøn at elske lærte.«

»Her Ridder, hører mig som Sagen kjendte,
(Saa lød fra Taarnets Rift den Fangnes Røst)
Det ei var Feen Mapyga som tændte
Den skjønne Lue i Tamiras Bryst:
Ved Elskrens Blik mit trufne Hjerte brændte,
Og ved hans dydige og kjelne Lyst
Jeg aned' at der noget maatte være
Som selve Englens Uskyld tør begjære.«

Med Tak og Fryd som maltes i hans Øie,
Til Sagen Rizamor tilbagekom:
»Men hvordan skulde vi Guldkongen bøie
For hvilken Gnomers Bopæl selv var tom?
Af Guldtørst plaget, uden Ro og Nøie,
Fra Tronen lod han vide Landet om,
At den til Priis hans Datter skulde vinde
Som kunde Nyt i Gjerrighed opfinde.

132

Men ak! i den forsultne Kunst at spare
Det ei var muligt ham at overgaae,
Man derfor snart den hele Frierskare
Foruden Haab fra Hoffet drage saae.
Kun jeg tilbageblev; en List, en Snare,
Den første i mit Liv! - jeg pønser paa,
Og medens hiin paa lange Hjemvei græder
For Kongens Stoel med disse Ord jeg træder:

Din Datter elsker jeg, i Haab at vinde
Til Priis og til Belønning hendes Haand:
Til gamle Memphis3) skal jeg Veien finde
Og stige ned i Hermes's4) Adyton5);
Hvorledes Elementerne sig binde
Jeg lære skal med dybt indviet Aand,
Og naar de Viises Steen mit Bytte bliver
For den, o Konge! du mig Dattren giver.

Den gamle Mand hvis Skarpsind just ei dømte
Saa saare rigtigt om Adepters6) Svig,
Saa ødsel sin Veltalenhed udtømte
For i mit Forsæt at bestyrke mig;
Og mens han sig forud til Midas drømte,
Ved Eed og Løfte han forpligted' sig:

Skaf mig de Viises Steen, det Alla7) høre!
Og du min Datter skal som Brud hiemføre.

* * * * * 133

Jeg tvende Aar i Eensomhed tilbringer
Og forberedet, af mit Skiul fremgaaer;
Min høire Haand en Caduceus8) svinger,
Mit Skjæg i Bølger ned til Beltet naaer;
Alt Rygtet med landebeskyggende Vinger
Uhyre stort, for Kongens Trone staaer,
Og mens mit Komme Ærefrygt udbreder,
Man mig som i Triumph til Slottet leder.

O Konge! (saa med Værdighed jeg sagde
Til ham, som uden Vidner ene var),
Hvad Herrebud og Elskov mig paalagde
Jeg hældig, skjøndt med Møie udført har.
Fra Viisdoms Hjem den store Kunst jeg bragte,
Men jeg den bragte i et værdigt Kar,
Thi aldrig jeg skal nogensinde vove
At overtræde mine Mestres Love.

I Hermes's dybe Adyton jeg traade
Og steeg med Hæld til Viisdomsbrønden ned;
Jeg allerede Guldets Kierne naa'de,
Da bød man mig at sværge denne Eed:
Til een allene vil jeg ei forraade,
Til alle eller ingen, hvad jeg veed.
Vil du derfor din Datter ei mig give,
Dit hele Rige, troe mig! Guld skal blive.

Nu Jorden Navn af Rigeste dig giver,
Men naar nu Rigdom saa almindelig
Som Dyndet hist paa Landeveien bliver,
Siig mig, o Konge! mon du da er rig?
Jeg spaaer med Vished, at din Id og Iver
At dynge Guld og Sølv, vil angre dig
Og at med Ringeagt du vil bortslænge
Som Kisselsteene, de tilbedte Penge.

* 134

Thi siig mig, store Konge! hvorfor sanker
Du trofast Dag og Nat det røde Guld?
Og hvi opdynger du bag Laas og Skranker
Ei Sand og Jern, hvad eller Løv og Uld?
Fordi i dine som i vore Tanker
Hver Ting opveies kan ved dette Muld,
Som ved sin Glands hver anden Værd bortstraaler
Og som det Ypperste alt andet maaler.

Kun Sieldenhed kan dette Fortrin skjenke,
Og hvis i Priis saaledes Guldet faldt,
Man vilde snart et andet Tegn optænke,
Et vist Slags Steen maaskee, hvad eller Salt.
Men tænk hvorledes dette maatte krænke
Enhver som eier mere end en Pialt,
Ja tænk især, o Konge blant de Rige!
At du flux vilde blive Staaddrens Lige.

Den Gjerrige med spidse Øren giver
Sit Overlæg til det som bliver sagt,
Snart bleg og rød, snart rasende han bliver
Ved Tanken om det røde Gulds Foragt;
Fortvivlende, han næsten sønderriver
Sin Turban og sin kongelige Dragt,

Dog efter langsomt Overlæg han fatter
Omsider sig og giver mig sin Datter.

Imens man Alt til Bryllup tilbereder
Og Rygtet over hele Landet naaer,
En Fee som hader hendes Stamme, leder
Tamiras Fied til Slottets Urtegaard.«
Her standser han i huule Suk og beder
Sin Brud, som høit i Taarnets Revning staaer,
Erindrings tunge Kald at overtage
Og mindes hine rædselfulde Dage.

135

»Saa tør jeg da (lød hendes klare Stemme
I Nattens huule Taushed tydelig)
Saa tør jeg da den grumme Qval ei glemme
Og i hvert *Nu* skal Før fornye sig!
Tilgiver, Ridder! at jeg ei kan hemme
Den fulde Taarestrøm som letter mig:
Naar Skjebnen med den ene Haand os saarer
Til Trøst den med den anden skjenker Taarer.

En Sommerdag da seene Aftenrøde
Fortrylled' Jorden med sit blide Smiil,
Mens hver en Sorg ved Søvnens Barm bortdøde
Og Drømme kom og fløi med yndig Iil,
Jeg sætter mig, undgaaende hvert Møde,
I Skyggen af min elskte Klagepiil,
Og mystisk Attraae sig mit Hjerte nærmer
Imens min Sjel blant Idealer sværmer.

Og mens jeg sværmer, see! med gyldne Vinger
En yndig Kolibri omflagrer mig,
I labyrintske Kredse den sig svinger
Og lokker mig saa listig efter sig,
Til endelig min lille Fører bringer
Mig til en Eng, paa tusind Blomster rig,
Dog fremfor alle der en Lilje smiled'
Mens i dens Kalk den sidste Straale hviled'.

Jeg studsed' og ei voved' den at bryde,
Thi i dens Glands en Guddom syntes nær,
Dog i min Barm en Røst jeg hører lyde:
Pluk den, Tamira! den er Dydens Sværd.
Uvisnelig, den siden maatte pryde
Min reene Barm og end den blomstrer der,
Som Talisman den stedse mig beskiermer
Naar Lasten sig med ublu Attraae nærmer.«

136

Her Rizamor sig ikke kunde bare,
Men hans Taknemmelighed saa brød ud:
»O Mapyga! du kjendte hendes Fare
Og for det Værste sikrede min Brud.
Men ak! hvor længe skal det endnu vare
Før al din Magt opløser Troldoms Bud?
De dage kom, de gik i langsom Kjede
Og end vi ei vort Brudeleie rede!«

»Men da jeg under Havens Skyggebuer,
(Saa blev hun ved) til Slottet vender om,
Den første sorte Haremstrælⁿ) jeg skuer
Som langsomt snigende i Mørket kom.
Jeg vidste at han over Bøger ruer,
Indviet i Magiens Helligdom,

Og ofte eenlig i Phantomer favner
Hvad han med tantalsk Helvedsmarter savner.

Dog hvordan skal jeg min Forundring male,
Da dette Afskum med sin Fistelrøst
Om Sympathie formasted' sig at tale
Og om en evig Lue i sit Bryst?
At han kun fjasede i Feberdvale
Og at hans Tankers Kiede var opløst,
Eenfoldig troede jeg, men ak! jeg feiled',
Thi han for Alvor til mit Hjerte beiled'.

Med kielen Attraae og vanvittig Varme
Afskyelig, for mig han synker ned;
Med Rædsel, Væmmelse, Foragt og Harme
Jeg byder Galningen Ærbødighed;
Jeg flyer: de knuddrede, forvovne Arme
Lig Slanger, vikle sig om mine Fied,
En Drage daler med uhyre Vinger
Og med sit Bytte han paa den sig svinger.

– * 137

Da jeg igjen opvaagned' af min Dvale,
Jeg med Forundring fandt mig i
Et Labyrinth af underfulde Sale,
Hvor Kunsten ødslede al sin Magie;
Thi Væggene sig stedse ny bemale
Med Guido's og Albani's Sværmerie,
Imedens Vellysts bløde Melodier
Rundtom forkynde Nydelsens Orgier.

Det var et Trylleslot foruden Mage
I Kunst og Nyhed, Ynde, Smag og Pragt,
Med Guld til Vægge, Platina til Tage
Og trende Pilleordner af Smaragt.
Om Kuplen snoede sig en rædsom Drage
Som Flammer sprudede med Ætna's Magt,
Mens tusind Aander Vingerne udfoldte
Og svævende, i Luften Slottet holdte.

Rundtom mig lokker hver bluefærdig Ynde
Som dybt i Hjertet vækker ømt Begiær;
Hver drukken Lyst og hver forvoven Brynde
Forførerisk, foruden Slør, staaer der;
Og tusind Stemmer vexlende forkynde
Vellystig Nydelsens Mysterier,
Mens tusind Syner og for Øiet vise
Hvad hine smeltende for Øret prise.

Rundt Sylpher ikkun svøbe sig i Krandse
Og lokke sødt med kielen Attraaes Røst;
Vellystigen de en Fandango10) dandse
Som maler Kjerligheds fuldendte Lyst,
Thi pludselig i Favn de parviis standse
I Kys, med Mund paa Mund, med Bryst mod Bryst -
Jeg blussende min Lilie udstrækker
Og hver en Smitte fra min Barm bortskrækker.

– * 138

Med dydig Væmmelse jeg Øiet vender
Og skuer giennem Kuppel og Portal:
Et syvfoldt Lys i magisk Blanding brænder
Paa Himmelbuens spillende Chrystal;
I hver en Sephyr mildt udaandet, sender
Sin hele Virak Yemens11) rige Dal;

Samtidigt, Vaar og Høst i Favnen standse
Og Blomst og Frugt indsnoe i fælleds Krandse.

Lig colossalske Tempelcolonnader,
I yndig afmaalt Orden, Høie staae,
Og Rosenkieder mellem deres Rader
Fra Høi til Høi, en Blomsterkuppel, naae,
Imedens tusind Kilder som Cascader
Fra første Fald høit over Slottet slaae
Og Øiet høit i deres holdne Buer
Et Feepallads af Bølger flettet, skuer.

Sneehvide Hjorder fra de trygge Høie
Til Dalens slebne Sølvspeil hænge ned,
Hvor Hyrden skuer med forelsket Øie
Hyrdindens Slummer ved forskjønnet Bred.
Fortryllet ved Betragtnings reene Nøie,
Han vover ei at bryde hendes Fred,
Dog snart med Blomsterbaand han hende binder
Og vaagnende hun i hans Favn sig finder.

Rundt Hymenæers Samklang kielent lyder,
Hvert Træe en Lyra, og hver Green en Streng,
Og mens et almeent Vellystdirren skyder
Igjennem Høie, Dale, Lund og Eng,
Og Jorden sig med Himlens Ynde pryder
Til Glædens og Naturens Brudeseng,
Hvert Aandedrag, hvert Pulsslag synes sige:
O nyder! nyder! Her er Glædens Rige.

* – 139

Men hvad der meest mig i Forundring sætter,
Det er en Ramme, som besynderlig
Af Ædelstene sig til Løvværk fletter
Og som et Maleri indfatter mig,
Mens lige for mig Negeren sig mætter
Med griskt Beskuen og Indbildnings Svig,
Og tidt de laadne Arme mod mig strækker
Skjøndt hvergang Liljen ham tilbageskrækker.

Tidt sukker han i Elskovs kielne Klage,
Fortæret af sit aldrig lægte Savn:
O skjønne Jomfru! end min grumme Plage
Som hverken Billed' haver eller Navn.
Lad os hinanden sværmende bedrage
Med Mund paa Mund, i sammenviklet Favn,
Og hvad os Skjebnen forbeholdte, drømme
Til vi phantastiskt Amors Bæger tømme.«

Her ended' hun, og Riddren: I mit Øre
Til Eders Røst, Prindsesse, fængslet har,
I selve Skovens Udyr vilde røre
Ved Eders Nød, ulykkelige Par.
Dog længes jeg ret inderligt at høre
Hvad denne sorte Troldoms Udfald var,
Thi vist en Traad, vestaliske Heltinde!
Af Eders Levnet maae i mit sig spinde.

Og Rizamor, ei uden Graad og Klage,
Fortællingen til Slutningen spandt ud:
Hvorlunde han i hine Jammerdage
Alt livkied hørte Haabløshedens Bud,
Til endelig ham Mapyga bød drage
Fra Fædres Hjem, at stride for sin Brud,
Og undervisende, ham gav et Billed'
Som hende fuld livagtig forestilled'.

140

»Jeg endelig, igjennem Nød og Møie,
Og mangen Snare lykkelig forbi,
Til Slottet kommer an og i det Høie
Det grundet seer ved underfuld Magie.
Men neppe lukker Dagens Gud sit Øie,
Før paa et valsefødet Staffelie
Tamiras trufne Billed' jeg opstiller
Og bag det skjult, rundtom i Egnen triller.

Om Natten da fra Kuplen Dragens Lue
Lig en Fontæne, op til Skyen naaer,
Ved blodrødt Skin troer Negeren at skue
Dernede det som i hans Ramme staaer,
Og i eet Springs forfærdelige Bue
Han Favnen om Tamiras Lige slaaer,
Da flux jeg frem bag Staffeliet springer
Og Sværdet dybt i haarde Nakke svinger.

Han styrted' brølende og Jorden revned'
Ved Vægten af hans fæle Kjempekrop,
Men ak! kun halvt jeg Dyd og Uskyld hævned',
Thi gyselig han flux igjen sprang op;
End Skjebnens Vilje Aande nok ham levned'
At mane de betvungne Aanders Trop,
Forbandelser han hvinende udstødte
Før han i sorte Bølger sig forblødte.

Og pludselig forvandles Glædens Rige,
Til Sumpe daaner mat det vævre Vand;
De lyse Enges Blomstertepper vige
For Hedens Ukrudt, Ørknens golde Sand;
Som lumske Snoge og som Tudser snige
De fromme Lam rundtom i Dødens Land,
Hvor Slottet svæved', dette Taarn sig hæver
Og ynkelig Tamira Føde kræver.

141

For stedse skilte, her vi skulle lide,
Saa var den Grummes sidste Villie,
Det Tantals Savn, den Marter Qval og Qvide
Han leed ved hiint umalte Billede.
Mens over os de tunge Dage skride
Og Ørknen stæddes i Forbandelse,
Vi mod hinanden Armene udstrække
Men ak! vi ei til elsket Gjenstand række.

Kun eengang Feen Mapyga nedsvæved'
I denne Sultens Ørk og Jammerns Dal:
Vort faldne Mod hun ved en Spaadom hæved'
Som sikkert ei saa snart opfyldes skal:
Kun naar en feilfri Helt som aldrig bæved',
Saa sagde hun, i Kydskheds tunge Kald,
Tamira med sin reene Favn omvinder,
Kun da det Tryllerie igjen forsvinder.«

»Nu, hvis I begge andet ei behøve,
Saa sagde Ridderen med Lune, da
Tør jeg nok vove denne Dyst at prøve
Med hver en Dame, selv med Mapyga.«
Han nærmer Porten sig og see! de sløve,
Troeløse Skud og Laase springe fra,
Tværskurrer den i rustne Hængsel
Og Riddren skrider ind i Sultens Fængsel.

Han følger Trappen som sig steil opvinder
Og gjennem mange Dørre Spidsen naaer,
Hvor Damen venter ham med røde Kinder,
Mens han sin kolde Favn om hende slaaer,
Og pludselig det frelste Par sig finder
I fælleds Favn, med hvert et attraaet Kaar,
Og Ridderen som Himlens Engel ligner,
Med roligt Smiil staaer hos og dem velsigner.

142

Da de fra Sphærerne igjen tilbage
Til Jorden kom, han Damen nærmer sig:
»Jeg end i mangt et Eventyr maae drage
Og mangen Kamp med Hjertet venter mig,
O tør jeg da af Eders Haand modtage
Den Lilje som er uvisnelig?«
Og smilende ham Damen Liljen rækker
Som lig et Skjold mod Smitte Barmen dækker.